

РЕШЕНИЕ

№ 4494

гр. София, 05.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Гален Несторов

Красимира Желева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1923** по описа за **2013** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу съдебно решение от 09.01.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 108-ми състав по нахд № 15361/2012г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-414 от 11.07.2012г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.319, ал.2 от Кодекса на застраховането (КЗ) му е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лв. за нарушение на чл.107, ал.1 КЗ.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Претендира за маловажност на нарушението по смисъла на чл.28 ЗАНН. Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено НП № Р-10-414 от 11.07.2012г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор.

Ответникът по касационната жалба Комисия за финансов надзор оспорва

жалбата, като доводи за нейната неоснователност са развити в писмени бележки, депозираны по делото на 28.06.2013г.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, сле като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № Р-10-414 от 11.07.2012г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34, ал.1, предл. посл. ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административно наказателно преследване.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 108-ми състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. Фактическата обстановка правилно е установена от районния съдия, който е приел, че по повод на жалба до КФН от 09.05.2011г. на Л. Г. Я. проверяващият орган изискал от касатора писмено обяснение и копие на цялата документация, като било установено, че застрахователната претенция е заведена в ЗК [фирма] на 04.01.2010г., като допълнително на 13.01.2010г. застрахованото лице представило проформа фактура за извършени ремонтно възстановителни работи. Доколкото всички доказателства относно застрахователното събитие по смисъла на чл.105, ал.1 КЗ били представени на 13.01.2010г., то съгласно чл.107, ал.1 КЗ застрахователят следвало да отговори в 15 дневен срок, т.е. в срок до 29.01.2010г. Видно от документите по представената щета № 100133000003/2010 застрахователят заплатил застрахователното обезщетение на 03.06.2010г., т.е. със закъснение. С оглед формалния характер на нарушението (непроизнасяне в срок) застрахователят е осъществил състава на нарушението по чл.107, ал.1 КЗ, за което бил съставен АУАН № Р-06-103 от 27.01.2012г. и издадено обжалваното пред СРС НП № Р-10-414 от 11.07.2012г.

Напълно правилни са изводите на районния съдия, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.107, ал.1 КЗ, като не се е произнесъл в 15 дневния срок от представяне на всички доказателства по чл.105 КЗ. Административното нарушение е формално и осъществено чрез бездействие - със самото непроизнасяне в срока по чл.107, ал.1 КЗ. Касационната инстанция приема, че районният съдия е изпълнил задължението си по чл.13, ал.1 НПК за разкриване на обективната истина

като служебно е предприел действия по събиране на доказателства чрез разпит на актосъставителя Б. Т.. При правилна преценка на събрания по делото доказателствен материал районният съдия е направил правилен извод за осъществяване от касатора на състава на нарушението по чл.107, ал.1 КЗ, което е санкционирано с минималния законов размер на имуществената санкция за юридическо лице при условията на повторност по чл.319, ал.2 вр. пар.1, т.37 от ДР на КЗ. Не е допуснато твърдяното в касационната жалба оплакване по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК – неправилно приложение на материалния закон.

Съдът приема, че извършеното от касатора административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс /НК/ касае само посочените в чл. 11 от ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 от НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). Затова санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, нарушението по чл. 107, ал.1 КЗ следва да се отнесе към така наречените „нарушения на просто извършване“, „формални нарушения“. Същото се явява довършено със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние – непроизнасяне в срока по чл.105, ал.1 КЗ. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, осигуряващи дейността на застрахователите, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Това е така, тъй като нарушението засяга същността на застрахователните отношения съобразно легалните цели и определението на застраховането по чл.2 и чл.3 КЗ. Наказание е наложено в условията на повторност, т.е. при упорито поведение на наказаното лице за извършване на еднакви по вид нарушения. Наред с това жалбоподателят е юридическо лице-търговец (чл. 63 и чл. 64 от Търговския закон), т.е. субект, който по занятие извършва търговска дейност (чл. 1, ал. 1 от ТЗ). Същият като професионалист следва да бъде запознат с нормативната уредба, касаеща неговата дейност и в частност КЗ, и стриктно да я спазва, което същият не е сторил.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция обосновава окончателен правен извод, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 09.01.2013г. на СРС, НО, 108 състав е **ПРАВИЛНО** на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 НПК и при условията и по реда на

чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр.чл.218 ал.2 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 09.01.2013г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 108-ми състав по нахд № 15361/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.